

Irsk Noter fra Cork.

CORK, Juli.

Naar man kommer til Cork, føler man det, som blev man paa een Gang rykket flere Hundrede Aar tilbage i Tiden.

Cork er det gamle Irland — og Irland er Paradoksernes store Opholdssted, hvor Brydninger mellem gammelt og nyt, angelsachsisk og katolsk Følelse og Tanke faar mere eller mindre Udsig end noget andet Sted.

Man ser her ligesom som helst ogsaa for de humoristiske, der kan komme gennem disse Brydninger. Han kan staa og se til gravløst, som spekulerede han over, hvordan han i Morgen skulde revolutionære Byen, medens en stor Raareflok bres gennem Hovedgaden — Sporvognene standser, Automobilet hast for at slippe

igennem, — intet hjælper. Faarene klumper sig tættere og tættere sammen og Faaredriveren ser ganske ligegyldigt paa den Standsning i Trafiken, han foraarsager. — Han skal igennem, som er alt andet ligegyldigt. — I det hele taget er dette lille Træk taget ud fra en Eftermiddagsoplevelse i Cork, typisk for det individualistiske egoistiske i den irske Folkekarakter, og man vil netop derigennem bedre kunne forstaa alle de Begivenheder, der med saa rivende Fart er hvirvlet nedover Øen — og gjort, at man til sidst træt lukkede Øjnene for det irske Virvar. — Man forstod intet af det hele.

Iren er i højeste Grad et Folk af Enerer, og dog mere end noget andet Folk sammensvejtset til en national Enhed. Gæder man sig i

Snak med en ganske almindelig irsk Arbejder, vil man hurtigt forstaa, at Livet ikke for ham, som for Størstedelen af det øvrige Vesteuropas Arbejdere, er et Spørgsmaal om økonomisk Gevinst, men at han er villig til at ofre alt for sin Nationalitet. Det er den store Baggrund, hvorunder hele det irske Virvar maa ses. Motivtæt til at denne Baggrund er saa stærk, som den er, maa søges i den katolske Kirke og dennes Magt over Sindene. Den katolske Kirke ved, at i samme Øjeblik Irlands Anglisering var fuldbragt, var dens Magt forbi, — og paa alle Maader søgte den derfor at pirre Befolkningens Frihedsfølelse op — til det Højdemaalet, den for Øjeblikket har.

I Gaar kom en lille Afdeling af Frelsens Hær til Cork. — Beskeden begyndte et Par Mand i Sidegaderne. Et Kvarter efter maatte de flygte — Befolkningen havde i modsat Fald stenet dem.

Den irske Arbejderbevægelse vil

som Følge af dens nationale Baggrund aldrig blive international kommunistisk. — Iren vil ikke kunne forstaa Internationalismen. Taler man til ham om den, vil han efter en timelang Diskussion altid ende med et Argument, der slaar: „Ja men hvis Kommunismen — den internationale Kommunisme — blev gennemført, saa vilde den irske Kultur jo helt forsvinde“. — Og ingen Argumenter fra kommunistiske Talere formaar nu mere at bide paa ham. Han elsker den irske Kultur, de irske Sange. — Han synger dem, naar han kan komme til det. Endnu har intet af den øvrige europæiske eller amerikanske Varieté eller Revyviser, „kultur“ naaet hans Øre. — Endnu er det bedste for ham de ældgamle Viser om Kathleen, der elskede Jones, — men Jones rejste bort og Kathleen druknede sig tilsidst af Sorg, eller Visen om Blaney Stone — en Vise, som hver lille Badedreng kan.

Der ligger omtrent 3 km fra Cork

et gammelt Grevskab Blankey. — Paa en Klippe — inde i Slotsgaarden — er en Sten indemuret, og den, der kan kysse den Sten, skal blive den lykkeligste Mand. Nedenfor Stenen staar følgende Vers:

Den der fra Stenen
et Kys kan vriste
aldrig skal miste
Veltalenheds Gave.
Let kan han finde
Den skønneste Kvinde
— som Guld bli'r hans Ord
og aldrig han for
med Falskhed i Tale.

Prøv ikke at hindre ham eller forville ham; han er en Pilgrim fra Blankey Sten.

Og det er ikke let at naa Stenen, den sidder nemlig saa højt fra Jorden, at ingen kan naa den og saa lavt fra Klippekanterne, at heller ingen kan kysse den bagfra.

Men for at trøste den Rejsende, der ikke naaede at faa Veltalenhedens Gave, er der nedenunder Verset anbragt nogle Trøsteliniere, der staar:

Skulde du nu, Fremmede, ikke faa kysset Stenen, saa skal du vide, at der i Blankey By er Masser af røde Læber, du kan kysse i Stedet for.

Det er Historien om Blankey Stenen, naiv som Irænderen selv — for han tror paa den. Og hver Sommer forsøger Hundreder at kysse Blankey Sten.

Knud Holmboe.

